

РЕШЕНИЕ

№ 5367

гр. София, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ

при участието на секретаря АЛБЕНА Н. КИТАНОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ Гражданско дело № 20231110139691 по описа за 2023 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 3 ГПК.

Ищецът Р.И ЕООД, чрез адв. П., извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че е длъжник по изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ М Бс рег. № 838 при КЧСИ, образувано по искане на взыскателя „Б П Б“ АД, чийто правоприменник е Ю Б АД. Твърди, че в хода на изпълнителното дело била проведена публична продажба на имот, собственост на дружеството, за продажбата на който било изготвено постановление за възлагане в полза на купувача преди повече от пет години. Сочи, че получената на 14.03.2017 г. сума за имота в размер на 18 400 лв. не била достатъчна за погасяване на дълговете на дружеството, като от датата на постъпването ѝ по сметка на съдебния изпълнител същата е следвало да бъде разпределена към кредиторите по реда на чл. 136 ЗЗД. Твърди, че за сумата от проданта е поискано изготвянето на разпределение от взыскателя с право на предпочитателно удовлетворяване – Ю Б АД на 13.05.2022 г. Счита, че това забавяне за заявяване на искането за изготвяне на разпределение по изпълнителното дело от страна на ответника му е донесло облага и неоснователно обогатяване за сметка на дружеството, в размер на законната лихва за забавата, начислена върху стойността на неразпределената сума в размер на 18 400 лв. Твърди, че изготвянето и извършването на разпределение е следвало да бъде изрично поискано от ответника, като същият е бездействал в период от над пет години, с което е причинил вреди на дружеството. Поддържа, че начислената лихва за забава върху стойността на главницата, за периода 14.03.2017 г. – 13.09.2022 г., била вследствие на злоупотреба с право и недобросъвестно бездействие от страна на ответника. Сочи, че общата стойност на начисленото мораторно

обезщетение възлизала на 10 273,30 лв., представляваща претърпените от дружеството вреди. Поддържа, че в случай че постъпилата по сметка на съдебния изпълнител сума в размер на 18 400 лв. е била своевременно разпределена и изплатена на кредиторите, върху стойността ѝ е нямало да бъде начислена лихва за забава. Моли съда да осъди ответника за заплащането на сума в размер на 1000 лв., предявена като частичен иск от сума в размер на 10 273,30 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди в периода от 14.03.2017 г. до 13.09.2022 г., изразяващи се в начислена в тежест на дружеството лихва за забава върху стойността на главницата в размер на 18 400 лева, вследствие на недобросъвестното бездействие от ответника в хода на изпълнителното дело. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът, чрез адв. Д., е подал отговор на исковата молба. Оспорва твърденията на ищеца относно наличието на неоснователно обогатяване в полза на Ю Б АД, вследствие на умишлено забавяне на изготвянето на разпределение за получената по сметка на съдебния изпълнител сума. Счита, че изложените данни в исковата молба не съответстват на действителната фактическа обстановка по изпълнителното дело. Поддържа, че не са налице основания за ангажиране на отговорността му. Сочи, че за извършване на разпределението на получената от публичната продан сума не се изисквала нарочна молба от страна на вискателя по изпълнителното дело. Твърди, че ищецът не е претърпял вреди, както и че с разпределението на сумата от 18 400 лв. са били погасени вземания за разноски, които не представляват лихвоносни задължения. Релевира възражение за изтекла погасителна давност по отношение на претендираното от ищеца вземане. Моли съда да остави без разглеждане предявения иск като недопустим, евентуално да го отхвърли като неоснователен и недоказан. Претендира разноски.

Конституираното на страната на ответника трето лице – помагач ЧСИ Милен Иванов Бъзински изразява становище за неоснователност и недоказаност на предявения иск.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, приема от фактическа страна следното:

Безспорно е между страните, а и от събраните писмени доказателства по делото се установява, че на 24.09.2012 г. в полза на „Б П Б“ АД (понастоящем Ю Б АД) е бил издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. 36218/2012 г. по описа на Софийски районен съд, 75 състав, по силата на който „ВИАЛ-ПАРКЕТ“ ЕООД, „ВИП ПАРКЕТ“ ЕООД, Р.И ЕООД, „ЕВРО ПАРКЕТ“ ЕООД, „ЛУКС ПАРКЕТ“ ЕООД и Р Ж Б били осъдени да заплатят солидарно на „Б П Б“ АД следните суми: 175 519,09 евро – главница по Договор за инвестиционен кредит № 032/2007 г. и анексите към него; 5 891,44 евро – възнаградителна лихва за периода от 24.02.2012 г. до 25.07.2012 г.; 195,59 евро – наказателна лихва за периода от 15.06.2012 г. до 25.07.2012 г.; 731,30 евро – административна такса за периода от 15.05.2012 г. до 25.07.2012 г., както и законна лихва считано от 26.07.2012 г. до окончателното изплащане на задължението.

Не е спорно също така, а и от събраните писмени доказателства по делото се установява, че на 02.10.2012 г. в полза на „Б П Б“ АД (понастоящем Ю Б АД) е бил издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. 36219/2012 г. по описа на Софийски районен съд, 66 състав, по силата на който „ВИАЛ-ПАРКЕТ“ ЕООД, „ВИП ПАРКЕТ“ ЕООД, Р.И ЕООД, „ЕВРО ПАРКЕТ“ ЕООД, „ЛУКС ПАРКЕТ“ ЕООД и Р Ж Б били осъдени да заплатят солидарно на

„Б П Б“ АД следните суми: 206 840,76 евро – главница по Договор за кредит № 033/2007 г. и анексите към него; 4 758,19 евро – възнаградителна лихва за периода от 15.04.2012 г. до 25.07.2012 г.; 246,80 евро – наказателна лихва за периода от 15.06.2012 г. до 25.07.2012 г.; 775,98 евро – административна такса за периода от 19.01.2012 г. до 25.07.2012 г., 285 лв. – нотариални такси; законна лихва считано от 26.07.2012 г. до окончателното изплащане на задължението; 8 322,74 лв. – държавна такса и 4 611,37 лв. – възнаграждение за юрисконсулт.

Въз основа на издадения изпълнителен лист от 24.09.2012 г. кредиторът е подал на 02.10.2012 г. молба до частен съдебен изпълнител Милен Бъзински, с рег. № 838 на КЧСИ за образуване на изпълнително производство, като с молбата било поискано да се насочи изпълнението както срещу движимите вещи, така и срещу недвижимите имоти, собственост на длъжниците. Въз основа на подадената молба е било образувано изпълнително дело под № ***** по описа на ЧСИ М Б като със съобщение с изх. № 82301 от 25.10.2012 г. е била изпратена покана за доброволно изпълнение до длъжника Р.И ЕООД.

Въз основа на издадения изпълнителен лист от 02.10.2012 г. кредиторът е подал на 06.11.2012 г. молба до частен съдебен изпълнител Милен Бъзински, с рег. № 838 на КЧСИ, с правно основание чл. 456 ГПК, с която поискал да бъде присъединен, в качеството му на взыскател по приложения изп. лист, към изп. дело № *****, като с молбата било поискано да се насочи изпълнението срещу недвижимите имоти, собственост на длъжниците.

По делото е представено уведомление от 13.10.2016 г. за опис на недвижимо имущество по изп. дело № *****, изпратено от ЧСИ Бъзински до Р.И ЕООД, в качеството му на длъжник, с което посоченото дружество било уведомено, че на 18.10.2016 г. от 10 ч. ще бъде пристъпено към принудително изпълнение чрез опис на недвижимо имущество, сред което и Г. * с идентификатор *****, находящ се в гр. София, бул. „С“ № *****

От ищеца по делото е представено разпореждане за разпределение (за което няма данни дали е влязло в сила) от 09.05.2017 г. по изп. дело № ***** по описа на ЧСИ Бъзински, с което предвид извършена публична продажба от 16.12.2016 г. до 16.01.2017 г. на описаните гараж № 3 и магазин № 4 било разпоредено постъпилата сума от 713 102 лв. да бъде разпределена, както следва:

I. Първи ред, съгласно чл. 136, ал. 1, т. 1 ЗЗД:

1. сумата от 24 115,14 лв. – на частния съдебен изпълнител, представляваща такси и разноски съгласно ТТРЗЧСИ;

2. сумата от 300 лв. – на „Б П Б“ АД, представляваща възнаграждение за вещо лице, назначено да извърши оценка на имота;

II. Втори ред, съгласно чл. 136, ал. 1, т. 2 ЗЗД:

1. относно магазин № 4 – 2 725,49 лв. да се преведат от взыскателя купувач „Б П Б“ АД, която сума представлява дължим данък недвижим имот и натрупана лихва върху задължението за периода 2013 г. – 2016 г. в полза на Столична община;

2. относно гараж № 3 – 88,22 лв. да се преведат от взыскателя купувач „Б П Б“ АД, която сума представлява дължим данък недвижим имот и натрупана лихва върху задължението за периода 2013 г. – 2016 г. в полза на Столична община;

III. Трети ред, съгласно чл. 136, ал. 1, т. 3 ЗЗД:

1. сумата от 686 173,15 лв. да се приспадне от вземането на взыскателя и ипотечарен кредитор „Б П Б“ АД, в качеството му на обезпечен кредитор с вписани ипотeki върху продадените имоти.

На следващо място, от ищеца по делото е представено и разпореждане за разпределение (за което също няма данни дали е влязло в сила) от 13.09.2022 г. по изп. дело № ***** по описа на ЧСИ Бъзински, с което предвид извършена публична продажба от 16.12.2016 г. до 16.01.2017 г. на описания гараж № 4 било разпорежено постъпилата сума от 18 400 лв. да бъде разпределена, както следва: I. Първи ред, съгласно чл. 136, ал. 1, т. 1 ЗЗД - сумата от 16 156,74 лв. – на ипотекарния кредитор Ю Б АД (универсален правопреемник на „Б П Б“ АД) във връзка с изискванията на разпоредбата на чл. 76, ал. 2 ЗЗД, че когато изпълнението не е достатъчно да покрие лихвите, разносните и главницата, погасяват се най-напред разносните, след това лихвите и най-после главницата.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Отговорността на лицата, които са възложили другиму извършването на някаква работа, за вредите, причинени при или по повод на тази работа, е за чужди противоправни и виновни действия или бездействия. Тази отговорност има обезпечително-гаранционна функция и произтича от вината на натоварените с извършването на работата лица. Лицата, които са възложили работата, във връзка с която са причинени вредите, не могат да правят възражения, че са невиновни в подбора на лицата и да се позовават на други лични основания за освобождаването им от отговорност.

Следователно, за да възникне обезпечително-гаранционната отговорност на възложителя за настъпили вреди, причинени при или по повод на уговорената работа, трябва в обективната действителност да са настъпили следните юридически факти (материални предпоставки): 1) деяние (действие или бездействие); 2) противоправност (несъответствие между правно дължимото и фактически осъществено поведение); 3) вреди; 4) причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпилите неимуществени вреди (вредоносният резултат в съвкупния съпричинителен процес между явленията в природата следва да е закономерна, необходима, естествена, присъща последица от виновното противоправно поведение на делинквента); 5) вина на делинквента, която съобразно уредената в чл. 45, ал. 2 ЗЗД оборима презумпция се предполага и 6) виновното лице да е причинило вредите при или по повод на изпълнение на възложената работа.

Съгласно задължителните за съда тълкувателни разяснения, дадени в Постановление № 7/1959 г. на Пленума на ВС, юридическите лица отговарят по чл. 49 ЗЗД за вредите, причинени от техни работници и служители при или по повод на възложената им работа и тогава, когато не е установено кой конкретно измежду тях е причинил тези вреди.

Отговорността на ответника се иска да бъде реализирана при твърдения за причиняване на имуществени вреди от виновно бездействие на негови служители, изразяващо се в умишлено забавяне изготвянето на разпределение на получена от проведена публична продажба по сметката на частния съдебен изпълнител сума, като не било поискано своевременно ѝ разпределяне в полза на ответника.

В частност настоящият съдебен състав приема, че ищецът по делото не е доказал нито една от посочените по – горе материални предпоставки, а именно: деяние; противоправност; вреди; причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпилите имуществени вреди, както и виновното лице да е причинило вредите при или по повод на изпълнение на възложената работа.

Когато се твърди, че вредите са причинени от бездействие, за да е противоправно бездействието, то на претендиращия делинквент трябва да е предписано нормативно задължение за действие. Следователно, за да е противоправно бездействието на служители на ответника, то трябва да има правна норма, която да ги задължава да поискат „своевременно изготвянето на разпределение на получена от проведена публична продажба по сметката на частния съдебен изпълнител сума в полза на ответника“.

Съгласно разпоредбата на чл. 460 ГПК, ако събраната по изпълнителното дело сума е недостатъчна за удовлетворяване на всички вискатели, съдебният изпълнител извършва разпределение, като най-напред отделя суми за изплащане на вземанията, които се ползват с право на предпочитително удовлетворение. Остатъкът се разпределя между другите вземания по съразмерност. Следователно, с оглед действащата нормативна уредба, на претендиращия делинквент не е предписано нормативно задължение за действие, т.е. няма правна норма, която да задължава служителите на ответника да поискат *„своевременно изготвянето на разпределение на получена от проведена публична продажба по сметката на частния съдебен изпълнител сума в полза на ответника“*. Отделно от гореизложеното следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 462, ал. 1 ГПК, съдебният изпълнител предявява разпределението на длъжника и на всички вискатели, които се призовават за това в определен от съдебния изпълнител ден. Ако в тридневен срок от деня на предявяване на разпределението не бъде подадена жалба, то се смята за окончателно и съдебният изпълнител предава сумите по разпределението (чл. 462, ал. 2 ГПК). В случай че разпределението бъде обжалвано, делото заедно с жалбата се изпраща на окръжния съд, който я разглежда по реда на чл. 278 ГПК (чл. 463, ал. 1 ГПК). Решението на окръжния съд по разпределението подлежи на обжалване пред апелативния съд, а решението на апелативния съд не подлежи на обжалване (чл. 463, ал. 2 ГПК). В случая ищецът по делото не е доказал, че представените разпореждания за разпределение от 09.05.2017 г. и постановление за разпределение от 13.09.2022 г. са влезли в сила, което обстоятелство е оспорено от ответника и третото лице-помагач, като са изложени доводи, че по изпълнителното дело със същата публична продажба са били продадени още два имота, по които предявените разпределения са били в съдилищата повече от пет години, което е правело невъзможно разпределението на сумите по процесния гараж.

Анализирайки събраните по делото доказателства, настоящият съдебен състав приема, че предявеният иск се явява недоказан и подлежи на отхвърляне, тъй като в хода на производството ищецът не доказва при условията на пълно и главно доказване, така, че да създаде убеденост в съда, че е налице противоправно поведение на служители на ответника. На следващо място, ищецът не е установил в условията на пълно и главно доказване настъпването на посочените в исковата молба вреди, техният размер, както и причинната връзка с твърдяното противоправно поведение. Съдът е длъжен да приеме недоказаните факти за неосъществени, поради което не се установяват кумулативните елементи на фактическия състав на чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Ето защо не са налице основанията за ангажирането на деликтната отговорност на ответника, поради което предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Относно разноските в производството:

При този изход от спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, право на разноски има единствено ответникът. Същият претендира и доказва извършени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 2472 лв. Своевременно релевираното от процесуалния представител на ищеца възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение е основателно. Интересът по делото се определя от цената на частично заявената парична претенция, а не от целия ѝ размер (в този смисъл е константната съдебна практика – Определение № 355 от 10.05.2012г. по ч.т.д. № 768/2010 г. по описа на ВКС, II т.о., Определение № 60 от 31.1.2017г. по ч.т.д. № 2086/2016 г. по описа на ВКС, II т.о., и др.). Предвид гореизложеното и при съобразяване на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения съдът намира, че при материален интерес в размер на 1000 лв. минималният размер на адвокатското възнаграждение е 400 лв. Същевременно, при преценка на размера на дължимото адвокатско възнаграждение съдът не е длъжен да присъди минималния размер, определен в чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а

съобразява сложността на делото от фактическа и правна страна (така Определение №396/29.11.2018 по дело №568/2018 на ВКС, ТК, II т.о.). В този смисъл и при съобразяване сложността на делото от фактическа и правна страна съдът приема, че по предявения иск на ответника следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Р.И ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: с. Б п.к. ****, сутерен в сграда в ***** от кв. 2, общ. Т, обл. П, срещу Ю Б АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „О п № ***, иск с правно основание чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 3 ГПК за осъждане на Ю Б АД да заплати на Р.И ЕООД сумата в размер на **1000 лв.**, предявена като частичен иск от сума в размер на 10 273,30 лв., представляваща обезщетение за претърпени от недобросъвестно упражняване на процесуални права имуществени вреди в периода от 14.03.2017 г. до 13.09.2022 г., изразяващи се в начислена в тежест на Р.И ЕООД лихва за забава върху стойността на главницата в размер на 18 400 лв., вследствие на недобросъвестното бездействие от ответника в хода на изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ М Б

ОСЪЖДА Р.И ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: с. Б п.к. ****, сутерен в сграда в ***** от кв. 2, общ. Т, обл. П, да заплати на Ю Б АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „О п № ***, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **500 лв.**, представляваща сторените в настоящото производство разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е постановено при участието на привлечено от ответника Ю Б АД трето лице – помагач ЧСИ Милен Иванов Бъзински.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____